

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของไทยปัจจุบัน มีการพัฒนาระบบให้เกิดความทันสมัย และมีการใช้งานมากขึ้น โดยเฉพาะระบบอินเทอร์เน็ตซึ่งเข้ามามีบทบาทในการช่วยอำนวยความสะดวกและมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตประจำวันไม่ว่าจะเป็นการค้าข้อมูลการติดต่อสื่อสารและการสร้างความบันเทิง เป็นต้น

อินเทอร์เน็ต คือ เครือข่ายสำคัญที่เชื่อมโยงคอมพิวเตอร์ทั้งหลายทั่วโลกเข้าด้วยกัน ซึ่งอินเทอร์เน็ตเป็นส่วนหนึ่งของระบบเทคโนโลยีสารสนเทศหรือเทคโนโลยีร่วมระหว่างคอมพิวเตอร์และคมนาคม ประเทศไทยเริ่มมีการใช้เครือข่ายของอินเทอร์เน็ตและไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์หรืออีเมล ครั้งแรกในปี 2530 (การพยากรณ์ความแพร่หลายของการใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย ปี ค.ศ. 2000-2005) และใช้แพร่หลายมากขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากอินเทอร์เน็ตเป็นเครือข่ายเชื่อมโยงสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างบุคคลทั่วไปกับองค์กรต่าง ๆ ได้ทั่วโลก นอกจากนี้กลุ่มเป้าหมายที่ใช้งานอินเทอร์เน็ตนั้นครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายทุกเพศ ทุกวัย ทั้งยังรวมถึงกลุ่มนักเรียนมัธยมที่ได้มีการใช้อินเทอร์เน็ตในการติดต่อสื่อสาร ค้นหาหาข้อมูล ความรู้และใช้ในการสร้างความบันเทิงเช่นกัน

การใช้อินเทอร์เน็ตนั้นอาจมีทั้งประโยชน์และโทษ การใช้อินเทอร์เน็ตปัจจุบันของประเทศไทยกำลังประสบปัญหาในหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นภัยของการมีเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสม ภัยจากการถูกล่อลวงโดยการติดต่อสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต ภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ต เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่สังคมควรรับรู้และให้ความสำคัญเพื่อช่วยกันหาแนวทางมาตรการในการแก้ไขภัยอินเทอร์เน็ตที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะผู้ใช้งานจำนวนมากเป็นนักเรียนมัธยมที่นิยมใช้บริการเว็บไซต์ที่มีลักษณะเป็นชุมชน เช่น เว็บไซต์หาเพื่อน โพสต์ภาพ สันทนาการบนเว็บบอร์ด โดยการใช้บริการเว็บไซต์ลักษณะดังกล่าวผู้ใช้งานจะต้องกรอกข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ อีเมล เพื่อการสมัครใช้บริการและเพื่อประโยชน์ในการใช้บริการ ซึ่งข้อมูลส่วนตัวที่ใส่กรอกนั้นมักถูกเปิดเผยในเว็บไซต์ โดยให้ผู้อื่นทั้งที่เป็นสมาชิกและไม่เป็นสมาชิกสามารถเข้าถึงข้อมูลได้และจากการกรอกข้อมูลส่วนตัวนี้ พบว่า ผู้ให้บริการเว็บไซต์มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนมัธยมจนนำไปสู่ปัญหาร้ายแรง อันได้แก่ การที่มิชชันนารีใช้ข้อมูลที่นักเรียนมัธยม

เปิดเผยเข้าถึงตัวนักเรียนเพื่อล่อลวงออกมาประกอบอาชญากรรม เช่น ลักพาตัว ชิงทรัพย์ ข่มขืน ข่มขู่หรือฆาตกรรม อันปรากฏตามข่าวหน้าหนังสือพิมพ์ นอกจากนี้ปรากฏตามข่าวแจ้งความเสี่ยงเหล่านี้แล้วยังได้รับการยืนยันโดยผลสำรวจของเอแบคโพล โดยการสำรวจพฤติกรรมและผลกระทบของการใช้อินเตอร์เน็ตจากกลุ่มเด็กในเขตพื้นที่กรุงเทพฯ ตั้งแต่วันที่ 15-17 ตุลาคม 2550 พบว่า

- เด็กกว่าร้อยละ 80 ที่เล่นอินเทอร์เน็ตเคยสนทนาออนไลน์กับคนแปลกหน้าที่ไม่เคยเห็นหน้ากันมาก่อน ซึ่งการสนทนามักเริ่มจากการที่คู่สนทนาเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวของเด็ก เช่น อีเมล เบอร์โทรศัพท์ รูปภาพ

- ร้อยละ 70 นำไปสู่การพบปะกันจริง และที่สำคัญที่น่าเป็นห่วงเป็นอย่างยิ่ง คือ เด็ก 1 ใน 10 คนที่เล่นอินเทอร์เน็ตเคยมีเพศสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าที่รู้จักทางออนไลน์ทั้งที่เต็มใจและไม่เต็มใจ

- การเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวบนโลกออนไลน์ เด็กร้อยละ 65.4 เคยใช้บริการออนไลน์หรือเว็บไซต์ที่ต้องสมัครสมาชิกและกรอกข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อ เพศ อายุ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์

- ร้อยละ 33.6 ของจำนวนเด็กที่กรอกข้อมูลในเว็บไซต์ เคยถูกบุคคลที่ไม่รู้จักติดต่อเข้าถึงตัว ผ่านทางโทรศัพท์และอีเมล มีทั้งพูดคุยธรรมดาชักชวนออกไปพบปะและใช้คำพูดลวนลามทางเพศ

- ร้อยละ 30.4 เกิดความไม่สบายใจเมื่อเกิดการติดต่อเข้าถึงตัว

- ร้อยละ 21.4 ถูกลวนลาม

- ร้อยละ 8.9 ที่ถูกข่มขืน หรือทำร้ายร่างกาย

ช่องทางการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กนักเรียนนั้น เกิดขึ้นได้หลายช่องทาง เช่น ผู้ให้บริการทางเว็บไซต์เป็นผู้เปิดเผยข้อมูลเอง มีผู้ดักหรือเจาะข้อมูลของผู้ให้บริการ เป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่า ภาวะเสี่ยงที่เกิดขึ้นนี้สามารถเกิดขึ้นได้โดยที่เด็กและแม้แต่ผู้ใหญ่ก็ไม่รู้ตัว

สำหรับในกลุ่มนักเรียนมัธยม มีการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษา ค้นคว้า ทำรายงาน เพิ่มความรู้และประสบการณ์ในเรื่องต่าง ๆ แต่ทั้งนี้ก็ยังมีการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างไม่เหมาะสม เช่น ติดเกม ดูสื่อลามก เป็นต้น และที่กำลังเป็นที่นิยม คือ การใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารหาเพื่อน คบหาสมาคมกับบุคคลแปลกหน้า โดยวิธีการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของตนเองเพื่อที่จะได้แสดงถึงตัวตนของตนเองที่จะได้มาซึ่งเพื่อนใหม่ ๆ เป็นผลให้มีฉาวชีพนามาใช้เป็นช่องทางเข้าถึงตัวนักเรียนมัธยมได้ จึงทำให้เกิดภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตขึ้น

ปัจจุบันมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องเข้ามาคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก โดยการควบคุมผู้บริการในการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนมัธยมให้แก่บุคคลอื่นในลักษณะที่เอื้อให้

ผู้อื่นค้นหาข้อมูลเหล่านั้นเพื่อเข้าถึงตัวนักเรียนมัธยมจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวอาจถูก
 มิจฉาชีพล่อลวงไปประกอบอาชญากรรมได้นั้น ประเด็นนี้เราสามารถให้พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก
 พ.ศ. 2546 มาตรา 27 “ห้ามมิให้ผู้ใดโฆษณาหรือเผยแพร่ทางสื่อมวลชนหรือสื่อสารสนเทศประเภทใด
 ซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กหรือผู้ปกครอง โดยเจตนาที่จะทำให้เกิดความเสียหายแก่จิตใจ ชื่อเสียง
 เกียรติคุณ หรือสิทธิประโยชน์อื่นใดของเด็ก หรือเพื่อแสวงหาประโยชน์สำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดย
 มิชอบ” และยังมีมาตรการของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดทางคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ที่ใช้
 ในการคุ้มครองนักเรียนมัธยมได้อีกด้วย

ส่วนมาตรการกฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนตัวของเด็กในต่างประเทศ คือ
 ประเทศสหรัฐอเมริกา มีกฎหมาย Children's Online Privacy Protection Act (COPPA) ซึ่งกำหนดให้
 ผู้บริการเว็บไซต์ต้องไม่เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี ยกเว้นเมื่อได้รับคำยินยอม
 จากผู้ปกครอง หรือเว็บไซต์นั้นเป็นเว็บไซต์องค์กรสาธารณะประโยชน์ที่ไม่แสวงหาผลกำไร โดยข้อมูล
 ส่วนตัวที่ห้ามเผยแพร่ได้แก่ภาพถ่ายที่แสดงร่วมกับข้อมูลอื่นที่ทำให้ถึงตัวเด็กได้ (สำนักงาน
 เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติ, 2550) แต่มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องนั้นยังไม่
 สามารถคุ้มครองการเปิดเผยข้อมูลของเด็กได้

ดังนั้น คณะกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติที่จัดตั้งขึ้นตามมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติ
 คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 และมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของ
 มนุษย์ เป็นประธานกรรมการ มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติงานธุรการทั่วไปของคณะกรรมการ
 ประสานงานและร่วมมือกับส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงาน
 เกี่ยวกับการสงเคราะห์ คุ้มครองสวัสดิภาพ และส่งเสริมความประพฤติเด็ก พัฒนาระบบ รูปแบบ
 และวิธีการ ตลอดจนให้บริการด้านสงเคราะห์ คุ้มครองสวัสดิภาพและส่งเสริมความประพฤติเด็ก
 รวบรวมผลการวิเคราะห์ วิจัย ดำเนินการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติตามนโยบายรวมทั้ง
 แผนงานในการสงเคราะห์ คุ้มครองสวัสดิภาพ และส่งเสริมความประพฤติเด็กของหน่วยงานของ
 รัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง แล้วรายงานให้คณะกรรมการทราบ ในกรณีนี้ คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก
 แห่งชาติ จึงตระหนักถึงความสำคัญของปัญหานี้ และมีการจัดตั้งคณะอนุกรรมการคุ้มครองข้อมูล
 ส่วนตัวของเด็กบนระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อขอความร่วมมือผู้ประกอบการเว็บไซต์ให้
 คุ้มครองข้อมูลส่วนตัวของเด็ก ไม่ให้บุคคลทั่วไปสามารถเข้าถึงได้ง่าย รวมทั้งรณรงค์การใช้
 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 27 เพื่อเอาผิดผู้ที่เอาข้อมูลของเด็กไปเผยแพร่ แต่
 ในภาพรวมนั้นยังไม่มีกฎหมายคุ้มครองในเรื่องนี้โดยตรง ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเป็นห่วงอย่างมากเพราะ
 เด็กในปัจจุบันมีการใช้อินเทอร์เน็ตในรูปแบบต่าง ๆ มากขึ้น

จากสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นจึงเป็นเหตุจูงใจให้ผู้ศึกษาต้องการศึกษาถึงการรับรู้ ทัศนคติถึงภัยฯ และแนวทางการคุ้มครองนักเรียนมัธยมและการป้องกันการเกิดภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยม เพื่อนำความรู้ที่ได้จากการศึกษามาเผยแพร่ให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมต่อไป

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

ปัจจุบันกระแสเทคโนโลยีในโลกอินเทอร์เน็ตก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว บทบาทและความสำคัญของการใช้อินเทอร์เน็ตของคนไทยมีแนวโน้มขยายตัวสูงขึ้นตามสภาวะความเจริญด้านเทคโนโลยีที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง การใช้อินเทอร์เน็ตได้เข้ามามีบทบาทในการดำรงชีวิต เช่น ด้านการเรียนการสอน การปฏิบัติงาน การให้บริการต่าง ๆ เป็นต้น “จากสถิติการใช้อินเทอร์เน็ตของประเทศไทยในปี 2550 พบว่า มีผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ตประมาณ 8.42 ล้านคน หรือ 12.70% ของประชากรของประเทศ หรือคิดเป็นสัดส่วนของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตประมาณ 2.1% ของภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก หรือนับเป็นอันดับ 10 ในเอเชีย และมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นถึง 26.61% ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะในกลุ่มเด็ก เยาวชน นักเรียนและนักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มประชากร ที่ใช้งานมากที่สุด จากการสำรวจพบว่าเด็กไทยโดยเฉพาะในกรุงเทพมหานคร บริโภคสื่อและใช้อินเทอร์เน็ตสูงสุดในเอเชีย โดยการบริโภคสื่ออินเทอร์เน็ตเฉลี่ย 3 ชั่วโมงต่อวัน ทั้งแบบคอมพิวเตอร์และโทรศัพท์มือถือ โดยส่วนใหญ่นิยมเล่นเกมออนไลน์ แชต ดาวน์โหลดเพลงและชุมชนออนไลน์ (Social Network) เช่น ไฮไฟว์ที่คนไทยเข้าใช้งานมากที่สุดเป็นอันดับ 1 ของประเทศ (มติชน, 2551, น. 8) นอกจากนี้การใช้อินเทอร์เน็ตของเด็กไทยส่วนใหญ่เพื่อความบันเทิงเป็นอันดับ 1 โดยข้อมูลของ Truehits พบว่า พฤติกรรมการใช้เว็บไซต์ของเด็ก 10 อันดับแรก คือ นิยมสืบค้นบันเทิง เช่น www.sanook.com มียอดเข้าใช้บริการวันละ 589,436 คน ตามด้วย www.kapook.com วันละ 400,326 คน และ www.mthai.com วันละ 298,627 คน ขณะที่เด็กไทยใช้บริการเว็บไซต์ด้านการศึกษาเฉลี่ยเพียง 25,000 คนเท่านั้น” (มติชน, 2551)

นอกจากนี้ภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมยังสามารถยืนยันจากสถานการณ์ภัยซึ่งปัจจุบันจากสถิติคนหายพุ่ง-เด็กถูกล่อลวงผ่านเน็ต (ข่าวสถิติคนหาย, 2551) ศูนย์ข้อมูลคนหายเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ มูลนิธิกระจกเงาร่วมมือกับกองทุนคุ้มครองเด็ก กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จัดตั้งโครงการเฝ้าระวังพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ (IT WATCH) เพื่อเป็นศูนย์กลางรับแจ้งคนหายจากภัยเทคโนโลยีสารสนเทศที่ไม่เหมาะสม และประสานงานแนะนำให้คำปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับการ

บำบัดไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้เกิดการแก้ไขปัญหาร่วมกัน โดยได้รับการสนับสนุนจากบริษัท แม่นพาวเวอร์ (ประเทศไทย) ด้านค่าใช้จ่ายในการตามหาคนของพนักงานในศูนย์ข้อมูลคนหาย ล่าสุดมูลนิธิกระจกเงาเปิดตัวเลขสถิติคนหายตั้งแต่ต้นปีจนถึงหลังสงกรานต์ เพิ่มขึ้นจากปีที่แล้ว สถานการณ์ปัญหาน่าเป็นห่วงโดยเฉพาะในกลุ่มเด็กและเยาวชนอายุต่ำกว่า 18 ปี ที่ถูกล่อลวงทางเพศ สาเหตุหลักมาจากภัยทางเทคโนโลยี จากการติดเกม ติดแชตทางโทรศัพท์ และอินเทอร์เน็ต

เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต แม้จะก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากมายแต่ขณะเดียวกัน ก็ก่อให้เกิดโทษต่อผู้ใช้โดยเฉพาะกลุ่มนักเรียนมัธยมอย่างมาก นักเรียนมัธยมไทยในปัจจุบันนิยมใช้อินเทอร์เน็ตที่มีการติดต่อสื่อสารกันได้ อาทิ ไลน์ ไลน์ แชต ไลน์สเปส ไดอารี่ออนไลน์ เป็นต้น การใช้บริการอินเทอร์เน็ตเหล่านี้ผู้ประกอบการจะกำหนดให้ผู้ขอใช้กรอกข้อมูลส่วนตัว ความคิดเห็น ทักษะในเรื่องต่าง ๆ งานอดิเรก สิ่งที่น่าสนใจและสามารถใส่รูปภาพลงไปได้ทำให้ผู้ใช้สามารถแสดงตัวตนให้ผู้อื่นรู้จักในแง่มุมต่าง ๆ อันเป็นสื่อเชิญชวนให้สมาชิกอื่นหรือผู้ที่ไม่ได้เป็นสมาชิกมาทำความรู้จักและเป็นเพื่อน นักเรียนมัธยมในปัจจุบันสามารถมีเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตได้ โดยการเห็นภาพเพื่อนแต่ไม่เคยพบปะกันจริง ๆ รายใดที่พูดคุยกันถูกคอก็อาจชักชวนมาพบปะกันไปเที่ยวด้วยกัน ทำกิจกรรมร่วมกัน ขณะเดียวกันคนร้ายหรือผู้ไม่ประสงค์ดีเมื่อเข้าไปในเว็บไซต์ของนักเรียนมัธยมจะรู้จักตัวนักเรียนและชักชวนให้มาพบปะเพื่อล่อลวงไปข่มขืน ชิงทรัพย์ หรือ ฆาตกรรมในที่สุด

ดังนั้น การเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนมัธยมไม่ว่าจะเป็น ชื่อ-นามสกุล วันเกิด ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ เบอร์อีเมล รูปภาพ ล้วนก่อให้เกิดอันตรายต่อเด็กนักเรียน โดยที่นักเรียนมัธยมไม่รู้ตัว การละเมิดข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนมัธยมอาจทำได้หลายช่องทาง เช่น ผู้ประกอบการเว็บไซต์เป็นผู้เปิดเผยเองหรือมีผู้ดักเจาะข้อมูลของผู้ประกอบการเว็บไซต์ไป ได้มีสื่อมวลชนเสนอข่าวการประกอบอาชญากรรมจากการที่คนร้ายเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวและล่อลวงนักเรียนมัธยมไปประกอบอาชญากรรมอย่างต่อเนื่อง นับเป็นภัยของโลกออนไลน์ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนมัธยม ซึ่งทางหนึ่งของการป้องกันก็คือ ครอบครัวต้องดูแลการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมอย่างใกล้ชิด เพื่อมิให้เกิดผลเสีย อาทิ ติดเกมหรือไปคบหาสมาคมกับคนแปลกหน้าที่รู้จักผ่านอินเทอร์เน็ตซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายได้ นอกจากนี้สถานศึกษาควรให้ความรู้แก่นักเรียนมัธยมเกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ตที่เหมาะสมและปลอดภัย แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ ตัวนักเรียนมัธยมเองควรมีความตระหนักถึงภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวที่จะทำให้คนแปลกหน้าหรือผู้ไม่ประสงค์ดีสามารถเข้าถึงตัวเองได้ ตระหนักที่จะไม่ไปคบหาสมาคมกับคนแปลกหน้าที่อาจล่อลวงไปล่วงละเมิดทางเพศหรือประกอบอาชญากรรม ขณะนี้ภัยอินเทอร์เน็ตที่เกิดขึ้นกับนักเรียนมัธยมมีความรุนแรงยิ่งขึ้น แต่ยังไม่มีความหมายคุ้มครองการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนมัธยม

ดังนั้นจึงเป็นมูลเหตุจูงใจให้ผู้ศึกษาทำการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในการใช้อินเทอร์เน็ตทุกรูปแบบ ความตระหนักถึงภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมและแนวทางการป้องกันภัยที่นักเรียนมัธยมเห็นว่าเหมาะสม

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ถึงภัยที่เกิดจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยม
2. เพื่อศึกษาความตระหนักถึงภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยม
3. เพื่อศึกษาถึงแนวทางการคุ้มครองนักเรียนมัธยมจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ต

สมมุติฐาน

1. ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนมัธยมที่แตกต่างกัน มีผลต่อแนวทางการคุ้มครองนักเรียนมัธยมจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตที่แตกต่างกัน
2. ลักษณะการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมที่แตกต่างกัน มีผลต่อความตระหนักถึงภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมที่แตกต่างกัน
3. การรับรู้ภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมที่แตกต่างกัน มีผลต่อความตระหนักถึงภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมที่แตกต่างกัน

ขอบเขตในการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ ศึกษาความตระหนักถึงภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยม

โดยประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้กำหนดให้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีการนิยมใช้อินเทอร์เน็ตทั้งเพื่อการศึกษาและเพื่อความบันเทิง โดยเฉพาะการใช้งานอินเทอร์เน็ตแบบออนไลน์ที่เป็นค่านิยมใหม่เพื่อติดต่อสื่อสารที่รวดเร็วและได้พูดคุยกับเพื่อน แต่ในการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็กนักเรียนนั้นยังขาดความรู้ ความเข้าใจ หรือความตระหนักถึงความปลอดภัยในการใช้งานอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะการใช้บริการอินเทอร์เน็ตที่ต้องมีการใส่รายละเอียดของข้อมูลส่วนตัวของเด็กนักเรียนลงไปเพื่อแลกเปลี่ยนในการเข้าใช้งาน เช่น เว็บไซต์ Hi5, MSN, Hotmail เป็นต้น

ดังนั้น ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวนประชากรทั้งหมด 240,160 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โรงเรียน จำนวน 3 โรงเรียน โรงเรียนละ 150 คน รวมทั้งสิ้น 450 คน (จากตารางของ Yamane) ในการกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบเจาะจงเนื่องจาก ผู้วิจัยได้กำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ครอบคลุมและเหมาะสมกับเนื้อหา ซึ่งมีคุณสมบัติพิเศษเฉพาะกลุ่ม คือ โรงเรียนสตรีวิทยาเป็นโรงเรียนสตรีล้วน โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์เป็นโรงเรียนชายล้วน และโรงเรียนวัดดุสิดารามเป็นโรงเรียนสหศึกษา และเนื่องจากบริเวณใกล้เคียงโรงเรียนยังมีร้านให้บริการอินเทอร์เน็ตและมีการใช้งานอินเทอร์เน็ตของเด็กนักเรียนค่อนข้างมาก

นอกจากนั้น ได้การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) ของแต่ละโรงเรียน ๆ ละ 150 คน โดยได้กำหนดคุณสมบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีการใช้อินเทอร์เน็ตในรูปแบบของการกรอกข้อมูลส่วนตัวในการใช้งานอินเทอร์เน็ต เช่น รูปแบบของการใช้งาน MSN, Hi5 เป็นต้น

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

ความตระหนัก หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึงการรับรู้ มีความรู้สึกถึงความสำคัญของสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ในที่นี้หมายถึงความตระหนักถึงภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยม

การรับรู้ หมายถึง กระบวนการที่มนุษย์ติดต่อสื่อสารกับสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว โดยมนุษย์จะทำการตีความสิ่งแวดล้อมที่สัมผัสได้ แล้วตอบสนองกลับไปอย่างเหมาะสม แต่คนอาจจะตีความในสิ่งแวดล้อมที่เหมือนกันออกไปในทางต่างกัน ขึ้นอยู่กับพื้นฐานทางจิตใจและความคิดของแต่ละคน ในที่นี้หมายถึงการรับรู้ถึงภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยม

ภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยม หมายถึง การที่บุคคลสามารถเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนมัธยม เช่น ภาพถ่าย อายุ เบอร์โทรศัพท์ อีเมล ที่อยู่ที่เด็กนักเรียนได้เปิดเผยลงในอินเทอร์เน็ต จากนั้นจะติดต่อสื่อสารกับเด็กนักเรียนทางอินเทอร์เน็ตเพื่อพูดคุย (Chat) นัดหมายไปพบกันและนำไปสู่การมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ถูกล่อลวงละเมิดทางเพศ ถูกล่อลวง ถูกชิงทรัพย์ หรือบางรายอาจถูกฆาตกรรมในที่สุด

การเปิดเผยข้อมูลส่วนตัว หมายถึง ข้อมูลของบุคคลซึ่งเมื่อเปิดเผยแล้วจะทำให้บุคคลอื่นติดต่อเข้าถึงบุคคลในทางกายภาพได้ เช่น ภาพถ่าย อายุ เบอร์โทรศัพท์ อีเมล ที่อยู่เด็กตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 “เด็ก” หมายถึง ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส ในที่นี้หมายถึงเด็กชั้นมัธยมศึกษาตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง 6

อินเทอร์เน็ต หมายถึง เครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อกันระหว่างประเทศ/โลก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงการรับรู้ถึงภัยที่เกิดจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยม
2. ได้ทราบถึงความตระหนักของนักเรียนมัธยมจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ต
3. ได้ทราบถึงแนวทางการคุ้มครองนักเรียนมัธยมและการป้องกัน ภัยภัยจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยม